

DET KONGELIGE
ARBEIDS- OG SOSIALDEPARTEMENT

Statsråden

Stortinget
Postboks 1700 Sentrum
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref

Dato

20/837-

25. mars 2020

Svar til Stortinget – Representantforslag 80 S (2019–2020) om tydeliggjøring av folketrygdlovens regler og forpliktelser til internasjonale avtaler

Jeg viser til representantforslag 80 S (2019–2020) fra stortingsrepresentantene Solfrid Lerbekk, Freddy André Øvstegård og Karin Andersen om tydeliggjøring av folketrygdlovens regler og forpliktelser til internasjonale avtaler.

Forslagsstillerne viser til Arbeids- og velferdsetatens feilpraktisering av trygderegelverket, i forbindelse med fortolkningen av artikkel 21 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 883/2004 (trygdeforordningen), og uttaler at "En av utfordringene har vært at den norske folketrygdloven ikke eksplisitt har referert til forpliktelsene som følger av EØS-avtalen". På denne bakgrunn fremmes det forslag om at Stortinget skal be regjeringen om å komme tilbake til Stortinget med "... forslag om lovrevisjoner som tydeliggjør EØS-reglernes og andre internasjonale forpliktelsers betydning for bestemmelser i folketrygdloven".

Norge er bundet av en rekke internasjonale instrumenter som regulerer trygdekoordinering. Trygdekoordinering dreier seg om å løse de problemene av trygdemessig art, som kan oppstå som følge av at en person har bodd og/eller arbeidet i mer enn ett land. Det viktigste av disse instrumentene er trygdeforordningen, som regulerer trygdekoordineringen mellom de 27 medlemslandene i EU og de tre EØS/EFTA-landene. Den regulerer også trygdekoordineringen mellom Norge og Sveits. Det foreligger videre en egen nordisk konvensjon om trygd. Denne konvensjonen innebærer blant annet at bestemmelsene i trygdeforordningen også får anvendelse for de selvstyrte områdene Færøyene og Grønland, som ikke er omfattet av EØS-avtalen. Norge har dessuten inngått en rekke bilaterale trygdeavtaler, som regulerer trygdekoordineringen med enkeltland.

I lys av saken om Arbeids- og velferdsetatens feilaktige tolkning av artikkel 21 i trygdeforordningen, er det nå naturlig å foreta en nærmere gjennomgang av forholdet mellom den norske trygdelovgivningen og de trygdekoordineringsinstrumentene som Norge er bundet av.

Det er herunder grunn til å vurdere om disse instrumentene i større grad enn i dag bør reflekteres i nasjonal lovgivning, av hensyn til både privatpersoner og profesjonelle lovanvendere. Dette hensynet må imidlertid veies opp mot hensynet til Norges plikt etter EØS-avtalen til å gjennomføre forordninger «som sådan» i norsk rett, hvilket innebærer at forordninger som hovedregel skal gjennomføres ved såkalt inkorporasjon.

På denne bakgrunn varslet jeg allerede 5. mars 2020, under Stortingets debatt om tidligere arbeids- og sosialminister Hauglies redegjørelse om praktiseringen av artikkel 21 i trygdeforordningen (Innst. 168 S (2019–2020)), om at regjeringen vil sette ned et lovutvalg for å se på den norske trygdelovgivningen opp mot EØS-regelverket. Det vil være naturlig at mandatet for et slikt lovutvalg også pålegger utvalget å se på forholdet mellom norsk trygdelovgivning og andre avtaler som Norge har inngått, med betydning for trygdekoordinering.

Etter at lovutvalget har levert sin utredning, og eventuelle forslag har vært på ordinær høring, vil saken bli forelagt for Stortinget på egnet måte.

Med hilsen

Torbjørn Røe Isaksen